

Nevěřící doktorka

Humorné i poučné příběhy slastí života se nevzdávajícího vozičkáře

Po těžkém úraze na kole jsem konečně za půl roku vyhojil všechny rány a šrámy na těle i na duši a po nekonečném válení se v nemocniční posteli jsem se dostal v elděnce v Ryjicích na ortopedický vozík. Vlastně nedostal. Abych se vyvenčil, museli mě na něj dva sanitáři hodit jako pytel cementu. Nějak jim to se mnou napoprvé moc nešlo, protože jsem jim spadl kontrolovaně až na zem. Nějak blbě mě vzali „do svých“ a já jsem jim se svými sty kily prostě vyklouzl. Sympatické bylo to, že mě statečně do poslední chvíle oba drželi a prakticky mě posadili, zjevně nechtěně, na zem. Zvednout mě zpět na vozík bylo ještě horší. Vozík jim ujel, protože jeden spoléhal na druhého, že ho zabrzdí. Hodili mě raději opět do postele, kde jsem před minutou už byl.

Sledoval jsem s hrůzou, jak se radí a jaké záměry mají se mnou dále. Uvědomil jsem si, že to nejsou ti staří mazáci, kteří tu sloužili až do roztrhání těla a na které jsem byl několik měsíců zvyklý, ale jsou to noví civilkáři. To už jsem je trochu přemlouval, ať to zkusí znovu, aby si to náhodou nerozmysleli, že jsem pěkně zabaleny v pemprce, že se moc těším ven, protože mi vyvenčení doporučila paní doktorka, a že ze mě nic nevypadne a že mi už nemají pomalu co nového zlomit. Moc mi nevěřili, stejně jako já jim. Jeden po chvílce vysvětlování odešel. Asi pro posilu. A taky že jo. Najednou jsem byl na vozíku raz dva, no jo, letité zkušenosti jdou poznat! Pochválil jsem je, jaká je to paráda, když nespádnou na záda, a jak jim to krásně šlo, jako bych byl nějaké fířpírko.

Pohybovat se po elděnce vlastními silami, byť jen na vozíku, byla pro mě paráda. Neotravoval jsem personál s káfeem a dal jsem si z automatu kapučíno sám. Čumět dennodenně jen do stropu a na telku už mě fakt nebavilo. Ještě že tu byly sestřičky v sukýnkách, které jsem bral jako své strážné a moc pěkně vyvinuté andělíčky. Když jsem se dostal poprvé sám přes výtah ven do nádherného lesoparku a potkával jsem pěkně rehabilitační sestřičky s pacienty z jiných oddělení, dostal jsem velkou chuť do života.

Přemýšlel jsem hlavně, co vylepšit na vyprazdňování, které mě trápilo a za které jsem se styděl, že ho nezvládám jako dříve, když jsem od prsních bradavek dolů ochrnutý. Vadilo mi, že se vždy nečekáně pokadím a pak v tom smrádku musím čekat na sanitáře, až na mě přijde

řada. Ležel jsem na čtyřlůžkovém pokoji, posledním ve druhém patře. Na oddělení bylo celkem 42 postelí a málokdy, tak maximálně jeden den, byla některá postel volná. Jednou jsem se ráno po noční očištění zeptal škodolibě takové permanentně našťavané tlusté sestry.

„Sestřičko, kolik lidí dneska nemělo bláto na hřišti?“ Na odpověď jsem nemusel dlouho čekat.

„Včera byly zase ty debilní fazole k večeru, a jestli nejste posranej taky, tak mi na ty všechny neposraný stačí jedna ruka. A to mi ještě jeden prst zbude!“

To byl i můj problém. Zjistil jsem tedy, že to, co je lidský, tak smrdí většinou až nelidsky. A to, co je cizí, není zlato ryzí, ale smrdí to třikrát více než to moje nařazení pode mnou na pleni.

To jsem musel prioritně nějak vyřešit, když jsem chtěl doma fungovat jako člověk a nemusel shánět z obecního skladu CO plynové masky pro hosty a rodinu. A hlavně jsem chtěl, aby manželka nemusela dělat to, co sanitáři a sestřičky dělali někdy i třikrát denně, když bylo něco mastného k jídlu.

Jezdil jsem se koupat se sanitáři na svém imobilním zvedáku do koupelny a při koupání mě to napadlo. Připravil jsem si předem gumovou rukavici a požádal o velký lavor, který sanitář dal v koupelně pode mě. Namydlil jsem si zadek mýdlem a šáhl jsem si do análu prstem. Když jsem zajel hlouběji, ucítil jsem na prstě to, co jsem hledal. Aby se ta pracně otevřená díra zase nezavřela, točil jsem pomalu prstem po obvodu svěrače dokola a zkusil zatlačit. A ono to, světe div se, šlo! Když jsem přitlačil trochu víc, vypadlo ze mě něco hnědého a velkého jako husitský cep. Radostí jsem nad tím povedeným dílem zařval jako Tarzan, až přiběhla nová mladá sestřička, která si myslela, že jsem spadl. Když uviděla tu mou velkou nadílku v lavoru, koukala velkými kukadly tak nevěřičně po koupelně, jestli mi náhodou někdo s tou hromadou nepomáhal.

Asi týden jsem ten svůj úspěch před doktorkou úspěšně tajil, a když se mi to dílo podařilo po každé očištění těla, byl jsem velmi spokojený. Při malé vizitě jsem se paní doktorce konečně pochlubil, co jsem se sám naučil, a poprosil jsem ji, že by mi stačilo, kdyby mě sanitář hodil obden do koupelny na vyprázdnění a vykoupaní. Dvakrát v týdnu se mi to zdálo málo. Také jsem se zmínil o velké per-

spektivě mých snížených nákladů na ložní prádlo pro mě a elděenku. Nechápavě na mě koukala a nevěřičně řekla:

„Jak se můžete sám vyprázdňovat, když jste od prsou dolů ochrnutý?“ Prostě mi nevěřila, a mi to bylo jedno. Věděl jsem své. Jen se po chvílce nenápadně zeptala, kdy se budu zase koupat.

Když pro mě přijel za dva dny sanitář, ať se svlékám, že půjdu do koupelny, nějak více se mnou nezvykle špásoval a culil se. Bylo vedro a dopolední osvěžení jsem před tím obvyklým večerním uvítal. Když jsem byl v koupelně u sprchy zády ke dveřím a nasadil jsem si gumovou rukavici, měl jsem podvědomě takový divný pocit po těle. Otočil jsem se a uviděl v zadní části koupelny u dveří asi tak osmičlennou „vládní delegaci“ v bílém a v čele s paní doktorkou. Tak jsem se lekl, až se mi scvrkla prdel. Pak chvíli trvalo, že jsem našel svůj řitní otvor.

Vím, že ani pes se rychle nevysere, natož já, a ještě na povel jako nějaká atrakce. A navíc s tak krásným obecnstvím. Když jsem tu správnou díru celý zpocený konečně našel a anál jsem po krátkém souboji otevřel, dal jsem si na zatlačení opravdu záležet. Vylítlo to ze mě jako neřízená střela Pershing hned na první pokus. A to mi nelezly oči z důlku jako pak často později. Vítězoslavně a hrdě jsem se po svém výkonu otočil k východu z koupelny, ale to už tam nebyla ani noha.

Při další vizitě mě paní doktorka pochválila, že něco takového ještě v životě neviděla a že jsem šikovná česká hlavička. A já zase pochválil své zbytkové břišní svaly, svěrač a hlavně svůj zadek za to, co umí.

Takto praktikuji vyprazdňování ochrnutého paraplegika už pěknou řádku let a mou metodu převzalo i pár kamarádů podobně postižených.

Hosté k nám chodí, mouchy k nám létají a já jsem pořád tím civilizovaným člověkem – ne tchofem, jako tomu bylo kdysi v elděnce v Ryjicích, když jsem byl Pepa posera.

Josef Procházka

A jak to děláte Vy?

Napišete nám do VOZKY? Redakce:

Pavel Polohák, tel. 595 545 083,

737 238 933, sefredaktor@vozka.org